

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 155/2020-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť Okresného stavebného bytového družstva Michalovce, Plynárenská 1, Michalovce, IČO 00 172 154, zastúpeného advokátom JUDr. Slavomírom Kučmášom, Plynárenská 1, Michalovce, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Asan 25/2018 z 31. júla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť Okresného stavebného bytového družstva Michalovce **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť Okresného stavebného bytového družstva Michalovce, Plynárenská 1, Michalovce, IČO 00 172 154 (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Slavomírom Kučmášom, Plynárenská 1, Michalovce, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Asan 25/2018 z 31. júla 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že správny orgán – Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj (ďalej len „inšpektorát SOI“) rozhodnutím č. P/0313/08/2016 z 2. novembra 2016 uložil sťažovateľovi pokutu 600 € za porušenie povinnosti stanovenej v § 4 ods. 1 písm. h) zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z. z.“), podľa ktorého je predávajúci povinný zabezpečiť poskytovanie služieb spôsobom, ktorý umožní ich riadne použitie, v nadväznosti na § 8b ods. 2 písm. a) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“), podľa ktorého pri správe domu je správca povinný hospodáriť s majetkom vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome s odbornou starostlivosťou v súlade s podmienkami zmluvy o výkone správy, keď sťažovateľ ako správca bytového domu [REDAKOVANÉ] na ulici [REDAKOVANÉ] vyúčtoval vo fonde prevádzky, údržby a opráv za rok 2015 (a tiež za roky 2013 a 2014) vlastníkom bytov a nebytových priestorov položku „réžia údržby“, pričom zo zmluvy o výkone správy a jej dodatku nevyplýva účtovanie predmetnej položky schválené

vlastníkmi bytov a nebytových priestorov. Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľ podal odvolanie, ktoré Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie rozhodnutím (ďalej len „ústredný inšpektorát SOI“) č. SK/0752/99/2016 z 28. júna 2017 zamietla a potvrdila rozhodnutie inšpektorátu SOI č. P/0313/08/2016 z 2. novembra 2016.

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v správnom súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 7 S 99/2017 preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie ústredného inšpektorátu SOI č. SK/0752/99/2016 z 28. júna 2017, ako aj rozhodnutie inšpektorátu SOI č. P/0313/08/2016 z 2. novembra 2016 a konanie správnych orgánov, ktoré predchádzalo vydaniu uvedených rozhodnutí. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 S 99/2017 z 25. apríla 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) žalobu sťažovateľa zamietol s odôvodnením, že zo strany sťažovateľa došlo k *„porušeniu citovaných zákonných ustanovení spôsobom špecifikovaným v napadnutých rozhodnutiach“*.

4. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáhal, aby kasačný súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutia ústrednej inšpekcie SOI, ako aj inšpekcie SOI zruší a vec vráti správne orgánom prvého stupňa na ďalšie konanie. Sťažovateľ odôvodnil kasačnú sťažnosť tým, že ústredný inšpektorát SOI *«nebol oprávnený konať a rozhodovať vo veci vyúčtovania vo FPÚaO vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome položku „réžia údržby“ podľa § 4 ods. 1 písm. h) zákona č. 250/2007 Z. z., ktorý rieši iba samotný spôsob poskytnutia služieb, nie spôsob odplaty, resp. vyúčtovanie týchto služieb z FPÚaO»*, a odvolal sa na jeho internetovú stránku, kde je uvedené, že spôsob účtovania zálohových platieb a ich vyúčtovanie z fondu prevádzky, údržby a opráv bytového domu nepatrí do jeho kompetencií a v prípade sporov má byť predmetom konania pred všeobecnými súdmi. Najvyšší súd ako kasačný súd napadnutým rozsudkom kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti pokračuje v argumentácii, ktorú predstrel v kasačnej sťažnosti, že ústredný inšpektorát SOI a inšpektorát SOI neboli oprávnení vykonať kontrolu a uložiť mu sankciu v súvislosti so zabezpečením poskytovania služieb

pri správe domu, kde ako správca povinný hospodáriť s majetkom vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome s odbornou starostlivosťou vyúčtoval vo fonde prevádzky, údržby a opráv vlastníkom bytov a nebytových priestorov položku „réžia údržby“.

6. Sťažovateľ namieta, že *„ak ju majú vykonávať štátne orgány ako orgán kontroly súkromnoprávných vzťahov musí táto kontrola a s tým spojená možnosť uložiť sankciu, byť výlučne iba v súlade a v medziach zákona a môžu sa kontrolovať a sankcionovať iba také skutkové situácie, ktoré to umožňuje zákon. V danom prípade úplne absentuje kontrolná kompetencia SOI ako štátneho orgánu. Odporcom pripustený rozširujúci a nezákonný výklad kontrolných oprávnení SOI vo vzťahu k sťažovateľovi je okrem iného jednoznačne v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR...“*.

7. Podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že najvyšší súd napadnutý rozsudok jasne a zrozumiteľne neodôvodnil, na námietku *„nedostatku zákonnej a ústavnej kompetencie štátneho orgánu konať v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR v bode 52, 53, 54 napadnutého rozsudku iba opakované uvádza kontrolné oprávnenie SOI voči sťažovateľovi, ktoré z citovaných zákonných ustanovení v tejto kontrolovanej veci nijako nevyplývajú a v bode 55 napadnutého rozsudku iba stroho konštatoval, že ak by sa rešpektoval výklad kontrolnej činnosti SOI tak ako to uvádza žalobca (sťažovateľ), bolo by to v rozpore so zákonom, resp. zmluvou o výkone správy, bez možnosti kontroly správcu zo strany SOI a to by mohlo viesť k svojvôli správcu pri výkone správy domu tiež bez odôvodnenia z akých právnych noriem to vyplýva a bez vysporiadania sa s námietkami sťažovateľa absencie kontrolnej kompetencie SOI...“*.

8. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím zo dňa 31. 07. 2019, sp. zn. 5 Asan/25/2018 porušil právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v nadväznosti na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

II. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. 07. 2019, sp. zn. 5 Asan/25/2018 v celom rozsahu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

III. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy v sume 346,26 € (slovom tristoštyridsaťšesť eur a dvadsaťšesť centov) na účet právneho zástupcu sťažovateľa, do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

16. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom

prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

17. Ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou, ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

18. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

19. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace

s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

20. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

21. Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru malo dôjsť tým, že najvyšší súd sa náležite nevysporiadal s jeho námietkou uplatnenou v kasačnej sťažnosti spočívajúcou v tvrdení, že ústredný inšpektorát SOI nebol oprávnený v jeho právnej veci konať a rozhodnúť, keďže nie je oprávnený vykonávať u sťažovateľa (správcu bytového domu) kontrolu hospodárenia s fondom prevádzky, údržby a opráv, a tiež tým, že napadnutý rozsudok nie je riadne odôvodnený.

22. V súvislosti s už uvedenou kľúčovou námietkou ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, v ktorom uvádza:

„Pokiaľ žalobca namietal, že Slovenská obchodná inšpekcia nie je oprávnená vykonávať u správcu bytového domu kontrolu hospodárenia s fondom prevádzky, údržby a opráv, kasačný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že za účelom fungovania výkonu správy domu zákon č. 182/1993 Z. z. ukladá vlastníkom bytov a nebytových priestorov

v dome povinnosť svojimi príspevkami vytvárať fond prevádzky, údržby a opráv (§ 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z.). Prostriedky fondu prevádzky, údržby a opráv sú majetkom vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome (§ 8 ods. 3 zákona č. 182/1993 Z. z.) a nie majetkom správcu. O použití prostriedkov fondu prevádzky, údržby a opráv rozhodujú vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome (§ 14 zákona č. 182/1993 Z. z.). V prípade uzavretia zmluvy o výkone správy s prostriedkami vo fonde prevádzky, údržby a opráv hospodári správca - ide tu o poskytovanie služby správcom vlastníkom bytov a nebytových priestorov v dome vo vzťahu predávajúci - spotrebiteľ. Spôsob hospodárenia s prostriedkami fondu prevádzky, údržby a opráv ako majetkom vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome je vymedzený priamo v zákone, a to tak, že správca je pri správe domu povinný hospodáriť s majetkom vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome s odbornou starostlivosťou v súlade s podmienkami zmluvy o výkone správy (§ 8b ods. 2 písm. a/ zákona č. 182/1993 Z. z.). Zásady hospodárenia s prostriedkami fondu prevádzky, údržby a opráv vrátane rozsahu oprávnenia disponovať s nimi sú obsahovou náležitosťou zmluvy o výkone správy (§ 8a ods. 1 posledná veta písm. d zákona č. 182/1993 Z. z.). Správca teda nemôže svojvoľne nakladať s prostriedkami fondu prevádzky, údržby a opráv, ale o ich použití rozhodujú samotní vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome podľa zákona č. 182/1993 Z. z.

Z uvedeného podľa kasačného súdu vyplýva, že predmetom kontroly zo strany Slovenskej obchodnej inšpekcie nie je účelnosť použitia prostriedkov fondu prevádzky, údržby a opráv správcom, ak s prostriedkami fondu naložil správca spôsobom, o ktorom postupom podľa zákona č. 182/1993 Z. z. rozhodli samotní vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome, resp. ktorý vyplýva zo zmluvy o výkone správy. Avšak v prejednávanvej veci žalobca nakladal s prostriedkami fondu prevádzky, údržby a opráv spôsobom, ktorý nevyplýval zo zmluvy o výkone správy resp. z rozhodnutia vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome podľa zákona č. 182/1993 Z. z. a ako už bolo vyššie uvedené. Slovenská obchodná inšpekcia je oprávnená vykonávať dozor nad plnením povinností podľa zákona č. 182/1993 Z. z. správcom vo vzťahu k vlastníkom bytov a nebytových priestorov ako spotrebiteľom, teda je oprávnená kontrolovať aj dodržiavanie povinnosti podľa § 8b ods. 2 písm. a/ zákona č. 182/1993 Z. z., t. j. či správca hospodári s majetkom vlastníkov bytov

a nebytových priestorov v dome (v tomto prípade s prostriedkami fondu prevádzky, údržby a opráv) s odbornou starostlivosťou v súlade s podmienkami zmluvy o výkone správy.

Žalobca ako správca bol povinný vlastníkom bytov a nebytových priestorov v dome ako spotrebiteľom poskytovať službu - správu domu spôsobom, ktorý umožňuje jej riadne a bezpečné použitie, tj. v súlade so zákonom a so zmluvnými podmienkami, pričom správa domu zahŕňa aj hospodárenie s majetkom vlastníkom bytov a nebytových priestorov v dome s odbornou starostlivosťou v súlade so zmluvou o výkone správy. Tým, že žalobca použil prostriedky fondu prevádzky, údržby a opráv spôsobom, ktorý nevyplýval zo zmluvy o výkone správy resp. z rozhodnutia vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, porušil povinnosť podľa § 8b ods. 2 písm. a/ zákona č. 182/1993 Z. z., dodržiavanie ktorého ustanovenia zákona zo strany správcu je predmetom kontroly vnútorného trhu podľa zákona č. 128/2002 Z. z. Pokiaľ žalobca vo vzťahu k vlastníkom bytov a nebytových priestorov v dome ako spotrebiteľom nezabezpečil poskytovanie služby - správa domu v súlade so zákonnými a zmluvnými podmienkami, porušil tým § 4 ods. 1 písm. h/ zákona č. 250/2007 Z. z.“

23. V záverečnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku kasačný súd zdôraznil:

„... účelom ustanovení zákona č. 182/1993 Z. z., upravujúcich povinnosti správcu pri výkone správy domu, je prioritne chrániť práva a záujmy vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Preto podľa kasačného súdu uvedený výklad kontrolnej činnosti Slovenskej obchodnej inšpekcie vo vzťahu k správcom zabezpečuje ochranu prejavu vôle vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome o zásadných otázkach týkajúcich sa správy domu (použitie prostriedkov fondu prevádzky, údržby a opráv) a zamedzuje prípadnej svojvôli správcu pri výkone správy domu. Pokiaľ by kasačný súd pripustil výklad kontrolných oprávnení Slovenskej obchodnej inšpekcie vo vzťahu k správcom, prezentovaný žalobcom v kasačnej sťažnosti, v konečnom dôsledku by v praxi práve takýto prístup, t. j. nakladanie s majetkom vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome (s prostriedkami fondu prevádzky, údržby a opráv) v rozpore so zákonom resp. zmluvou o výkone správy bez možnosti kontroly správcu zo strany Slovenskej obchodnej inšpekcie, mohol viesť k svojvôli správcu pri výkone správy domu.“

24. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že sa podrobne zaoberal sťažnostnou argumentáciou sťažovateľa, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo inšpektorát SOI bol oprávnený vykonať kontrolu u sťažovateľa a uložiť mu sankciu v správnom konaní, pričom citoval aplikované relevantné zákonné ustanovenia. Ústavný súd považuje argumentáciu okresného súdu za dostatočnú, založenú na právnych záveroch, ktoré majú oporu v zákone, resp. nepopierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení zákona č. 182/1993 Z. z., zákona č. 250/2007 Z. z., zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a Občianskeho zákonníka, ako i príslušných procesných predpisov.

25. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne. Po preskúmaní napadnutého rozsudku kasačného súdu ako celku, s prihliadnutím na citované časti jeho odôvodnenia, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, prečo kasačnú sťažnosť sťažovateľa zamietol. Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd náležite vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa uvedenou v kasačnej sťažnosti, citoval zákonné ustanovenia, ktoré adekvátne aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; odôvodnenie napadnutého rozsudku nemožno považovať za nedostatočné či arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska za neospravedliteľné a neudržateľné, majúce za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

26. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2020

predseda senátu